

høre de to ærede Talere nu erklære, at de med den største Fornøjelse ville forhandle om denne Lov; kun ønske de, at der skal gives nogen Compensation. — Jeg vil benytte Lejligheden til at gøre opmærksom paa, hvilken Glæde man allerede er inde paa og yderligere kommer ind paa, hvis man fortsætter, som man har begyndt. Det var syvende Gang, at man forhøjede Klasselotteriets Lodder ved Loven af 1ste April 1891. Tallet blev afføstet i 1850. Antallet af Klasselotteriets Lodder blev sidste Gang forhøjet til 85,000. I Løbet af de 25 Aar fra 1870 til 1895 vil Loddernes Antal, hvis dette Lovforslag gaar igennem, være blevet forhøjet til 100,000, ja, Regeringen forbeholder sig endog saa carte blanche til uden yderligere Lov at gaa op til 125,000 Lodder. Overstudiet er for Djebliffet omtrent 1 Mill. Kr. Man kan gøre en Sandhulighedsberegning over, hvad Resultatet vil blive, hvis man vedbliver at dreje paa Hænen — ja, den Hæne, jeg her taler om, er ikke en Hæne, der gæler, men af dem, hvorfra der, naar man drejer paa den, kommer Vand. For Finansministeren er derimod Klasselotteriet en Hæne, som man drejer paa for at faa Penge ind i Statskassen, og det maa virkelig være overordentlig behageligt for en Finansminister, der trænger til Penge, at dreje paa den Hæne, der hedder Klasselotteriet. Hvis man vedbliver paa den Maade, vil man i de næste 25 Aar komme op til 200,000 Lodder og et Overstud paa maaske 2 Millioner. Man kan selv gøre den videre Beregning, og man vil da finde, at om 150 Aar ville vi kunne dække alle vore Statsudgifter alene ved Hjælp af Klasselotteriet. Der er ingen Tvivl om, at Spillehøsten vil nok tage til samtidig med, at man udsteder flere og flere Lodder, i Henhold til det gamle Ord, at Appetitten kommer, mens man spiser, „l'appetit vient en mangeant“. Det har nu vist sig, at den syvende Gang her ikke var den sidste. Jeg forudsatte ogsaa allerede den Gang, at det ikke vilde vare længe, inden man kom igen. Det kan nu maaske synes ganske tilfredsstillende, at man saaledes endog kan faa Udlændinge til at dække sine Statsudgifter, men om det er rigtig værdigt for en Stat at gøre sig til et Monte Carlo, til et større Monaco, skal jeg lade staa hen. Jeg mindes, at man for 30 Aar siden hørte Hamborgerne gøre sig vigtige med, at Indtægten af deres offentlige Prostitution var saa stor, at de dækkede alle deres Polititudgifter dermed. Det er, synes jeg, værd at lægge Mærke til, paa hvilken Maade en Stat faar sine Penge, og jeg kan ikke lade

være her at fremdrage en Ytring, som jeg ved en tidligere Lejlighed er fremkommen med, og som jeg atter og atter har faaet bekræftet. Det var den 19de Marts 1891, at jeg fremdrøg følgende Ytring af den udmærkede franske Statsøkonom og Rigsdagsmand Léon Say: „De Lovgivere, som stadfæste en saadan Stat, votere et vist Antal Tyberier og Selvmord hvert Aar“. Det var interessant, hvis Politiet vilde oplyse os om, hvor mange af dem, der om Aaret blive satte fast for at have forgrebet sig mod Ejendomsretten, og hvor mange af Selvmorderne der har Lotterisedler hos sig. Jeg kunde ogsaa ønske, om man vilde lægge Mærke til, hvor mange Selvmordere der foruden en 5 Ore eller ganske faa Penge ogsaa have en Del Lotterisedler i Lommen. Nu ved jeg meget godt, at i alt Fald den forrige Finansminister sagde, at Spillehøsten var et godt Statsobjekt. At beskaffe en Lyst kan der ikke være noget urigtigt i — jeg henviser kun til Hamborg — man kunde sige det samme der, der er det ogsaa en Lyst, som blev beskattet, og som man fik mange Penge ind ved. Nu have vi faaet en anden Finansminister, og jeg har megen Højagtelse for den højtærede Finansministers Person. Jeg ved ogsaa, at han har en dyb religiøs Følelse, og jeg skal derfor fremdrage en Ytring af Biskop Martensen i hans kristelige Citat, „den sociale Citat“ Side 210—12: „Til Nedbrydelse af den offentlige Sædelighed hører ogsaa det, naar Staten vel forbyder private Spillehuse, men selv holder offentlig Spillehus ved at stille sig i Epidisen for Lotterier. . . . Det er kun lidet værdigt for Staten at opretholde denne Institution“. Det glæder mig, at man dog i tidligere Tid har haft mere moralsk Følelse i saa Henseende i dette Ting. Den Gang Loven blev behandlet om Tallet Lotteriets Afstæffelse, blev der ogsaa stillet en Forespørgsel til den daværende Finansminister, om man ikke burde lade Klasselotteriet gaa den samme Vej. Dertil svarede den daværende Finansminister, Grev Spønneck, den 7de November 1850: „Ja, naar man kunde undvære de Indtægter, som flyde af Klasselotteriet, saa kunde der jo ikke være noget imod ogsaa at hævde det.“ Saaledes tænkte man den Gang. Jeg har under den tidligere Forhandling, jeg sigtede til, i 1890 sagt: „Nu er Klasselotteriets Indtægter omtrent de samme, som Udgifterne til Gendarmerikorpset, lad os afstæffe det og hævde Klasselotteriet; det kan gaa lige op“ (Afbrydelse). Ja, nu er Gendarmerikorpset jo afstæffet, og derfor siger jeg: Nu er Tiden kommen til ogsaa at afstæffe Klasselotteriet.